

Escolto el cant del cu-cut

Ja és l'hora. Les passes suaus dels teus peus sobre la gespa humida ronronegen, cada nit, un cant harmoniós a la meva oïda atenta. Has après a entrapar les ombres del camí, sempre còmplices dels amors furtius.

Encara no arribes. Cada minut m'emmetzina el pensament el temor a la teva absència. Miro per la finestra, plou fi, i la meva mà estreny la seda del vestit que sé que t'enamora. Ha descobert el nostre secret?

Ja ets aquí. Sento la teva presència a l'esquena, avui jugues a lladre? Però què fas, per què em ceneixes el mocador al coll amb tanta força? Em fas mal, m'ofegues. Ai, que són aquestes manasses d'home?

Ha arribat la meva hora, ho sé. Abans, digue'm, botxí: també l'has mort, a ella?

La pluja mulla les taulades.

Canta el cu-cut.